

SESTRA SMRT

COOL
BOOKS

Marie Rejfová

Sestra smrt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Rejfová
Sestra smrt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SESTRA SMRT

Marie Rejfová

COO
BOO

I. kapitola

Jindřiška přejela prstem po zaprášeném parapetu, otevřela okno a nechala čerstvý březnový vzduch proudit do lokálu Karasovic hospody. I když tu posedávalo jen pár posledních hostů, v místnosti bylo k zalknutí.

Ostatně pocit, že se dusí, ji neopouštěl již několik posledních měsíců. Katka odjela do Prahy ještě v létě a Honzu si vzala s sebou. Od té doby se ozvali jen jednou. Ne že by Jindřišce Katčina společnost tolik chyběla, ale potřebovala si promluvit s někým, kdo si prošel tím samým, čím ona.

Jak brzy zjistila, se Štěpánem to nebylo možné. Nadšení pro zkoumání čarovníků ho nadobro opustilo. Dal výpověď

u farmaceutické firmy, pro kterou pracoval, a jeho laboratorní vybavení se nadobro usídlilo v kůlně.

„Je to k ničemu,“ prohlásil tenkrát. „Celá tahle věda a její rádobry objevy – nic to neznamená v porovnání s tím, co jsme zažili, co doopravdy existuje.“

„Ale každé poznání, i to sebenepatrnější, člověku něco přináší,“ namítla.

Mávl rukou. „Nepodstatný maličkosti. Nemá cenu se tím zabývat.“

Nebyla si jistá, zda se jí tahle Štěpánova rezignace líbí.

Našel si místo v místní truhlárně a tvářil se spokojeně. „Tohle má aspoň trochu smysl. Děláš rukama a hned vidíš výsledek – židli, polici.“

„Vážně nevím, jestli by mi to stačilo.“ Zavrtěla hlavou.

Pokrčil rameny, čímž jejich konverzace na toto téma skončila, a Jindřiška osaměla se svými myšlenkami. Když nepomáhala otci v hospodě, toulala se lesem a hledala odpovědi. Bez prstenu však byla příroda podivně tichá. Někdy našla útočiště na místní faře. Suť z poničeného kostela byla dávno odklizená a nyní se na prostranství na kraji obce tyčily jen obvodové zdi se zbytkem zvonice. V porovnání s marností tam venku byla útulná kuchyň farářovy hospodyně jako oáza klidu a útěchy.

„Zapomeň na prsten,“ řekla jí Anna Rezková a přejela vráscitou rukou Jindřišce po zádech. „Ono ti dalo velký dar.“

Jindřiška pohlédla hospodyně do pomněnkově modrých očí a svlékla si triko. Podél páteře se jí táhlo tetování a mizelo za opaskem džín. Zvláštní spirály se vinuly dál po levé noze až ke kotníku.

„Voda je přeci podstata,“ usmála se Anička. Otočila koutkem a pokropila Jindřiščina záda. V okamžiku, kdy první kapky dopadly na pokroucené obrazce, Jindřiškou projela vlna důvěrně známých pocitů.

Od té chvíle se voda opět stala jejím spojencem a neutu-
chajícím zdrojem posilující energie tak, jak tomu bylo u tinifů. Milovala deštivé dny a z prvního sněhu se radovala jako malá. Čím víc však rozuměla stavům vlastního těla, tím prudčeji její duši zaplavoval stesk. Snažila se ho přemoci prací, ale nemělo to valného účinku. Štěpánův odevzdaný postoj jí na optimismu nepřidal, a když starého Karase postihl první záchvat mrtvice, propadla depresi naplno.

Štěpán se jí zpočátku snažil pomoci, ale protože mu nikdy úplně nedokázala vysvětlit, co cítí, své úsilí záhy vzdal. Jako by každý z nich žil na opačném břehu řeky. Viděli na sebe, ale přes proud nepochopení se nemohli slyšet.

„Charimé teder a yakmirlat. Charimé ti ukáže cestu,“ rezonovala jí v uších poslední slova Ono. Ale jak mi ji ukáže? Kde ji najdu? Zoufale se ptala sama sebe.

„Charimé je keř s fialovými květy, který roste ve skalách kolem Kalimé,“ prozradila jí Anička. „Tinifům nepřináší žádný užitek. Spásají ho divoké kozy.“

„Tak proč by o něm Ono mluvilo?“ nevzdávala se Jindřiška naděje.

„To opravdu nevím,“ povzdychla si hospodyně. „Pravdou ale je, že Ono mělo s pozemským světem už jen velmi málo společného.“

Jindřiška si vybavila okamžik, kdy se étericky krásné tělo Ono rozpadlo ve spršku stříbřitých kapiček. Byla na tom

místě u Dolského mlýna od toho dne snad stokrát, ale kromě závějí zdobených nekonečnými řetízky stop lesní zvěře a stromů spících nad zamrzlou Kamenicí nespátřila nic.

Její melancholie nezmizela ani s první jarní oblevou. Voda byla všude – stékala z rampouchů a zbytků sněhu zahříváných ostrým sluncem, bublala v rozvodněných potocích a říčkách, plnila blátivé úvozy a čvachtala v mechu a loňském listí. Jindřiška vnímala její sílu každou buňkou svého těla. Vzpomínala na Kalimé, na tinify, na Kadena. Stýskalo se jí po něm tak moc, až jí to samotnou zaskočilo. Může žena milovat dva muže současně? Sama netušila.

Přemýšlela o tom i té noci, kdy se nad Jetřichovicemi rozeznělo ječení sanitky. S bolestným úlekem vyskočila z postele a jen v noční košili a bačkorách vyběhla z chalupy. Slyšela Štěpána. Držel se těsně za ní a cosi jí říkal, ale nevnímala ho. Vše jí před očima probíhalo v jakémsi podivně zběsilém panoptiku. Rozbředlý sníh zbarvený pouliční lampou do oranžova za zatáčkou u hasičárny opět potemněl a nebyť Štěpánových paží, které ji na poslední chvíli zadržely, sklouzla by z rozmáčené krajnice. Houf lidí mířil k hospodě, odkud v nemilosrdně pravidelných intervalech poblikávalo jasně modré světlo.

Se srdcem až v krku proběhla kolem sanitky. Dveře do lokálu zely dokořán. V kruhu přihlížejících klečeli dva muži v červených stejnokrojích a snažili se oživit bezvládné tělo ležící na zemi. Patřilo jejímu otci. Chtělo se jí křičet, ale nemohla ze sebe vypravit hlásku. Rozhlédla se, jako by hledala někoho, kdo by jí ujistil, že je to jen špatný vtíp.

„Jindřiško, táta...“ řekl vousatý muž v obnošeném kabátu. Aha, hajný Kúrka. Ten by mi přeci řekl pravdu.

„Nic. Exitus,“ pronesl jeden ze zdravotníků a sundal z Karasova obličejce resuscitační masku.

Proč nic nedělají... Jindřiška popošla blíž. Jakási žena v červeném pleteném svetru jí udělala místo.

Proč si balí věci... měli by ho naložit a odvést do nemocnice.

„Zavolám havrany,“ odkašlal si mladík ve špinavých montérkách a vytáhl mobil.

„Počkej.“ Kůrka ho zarazil a kývl bradou na Jindřišku.

Tati, klekla si vedle svého otce a dotkla se rukou jeho bledé tváře, tatínku...

„Nic, pane Kůrko,“ namítla Jindřiška rázně a otočila klíčem v zámku hospody.

Hajný zavrával a zapřel se o futra dveří. Smuteční páska se mu přitom srolovala pod loket a na omšelém zeleném kabátě vypadala jako tlustý neforemný červ. „Ale no tak, holka. Ještě posledního rumíčka na zahřátí,“ naklonil se k ní, „tady venku pěkně táhne.“

Pokrčila nos nechutí a couvla z dosahu Kůrkova alkoholického dechu: „Jděte domů.“

„A co když ti, holubičko, řeknu, že u mlejna vyrostly úplně cizí kytky. Mohly by to bejt ty tvoje.“ Zvedl důležitě ukazováček a odpíchl se od dveří.

Přiskočila v poslední chvíli a chytla ho, divže se oba nesvalili na zem. Posadila ho na zápraží a pohlédla mu do lišáckých očí. „Pane Kůrko,“ pronesla bez dechu, „jestli máte pravdu...“

„To si piš,“ říhl si a hlava mu spadla na prsa.

Jindřiška ho nechala být a rozeběhla se k lesu. Do soumraku zbývaly necelé dvě hodiny. Ve skalách se stmívalo rychleji, a když se konečně dostala na dohled Kamenice, zapadající slunce barvilo kamenné zdi mlýna do ruda. Klokot vody a večerní ptačí zpěv dodávaly údolí až nadpozemský vzhled, ale Jindřiška to nevnímala. Nedočkávě se propletla mlázím a sklouzla po měkké hlíně na říční břeh.

Okamžitě zatajila dech, neboť mezi řídkými ostrůvky sasanečků rostly nízké plazivé keříky s drobnými lístky a nafialovělými pupeny. Další zatím ještě nezuživé výhonky si razily cestu ke světlu. Cítila, jak jí v očích pálí slzy. Všechny černé myšlenky posledních týdnů se slily do jediného okamžiku a ona se konečně rozplakala úlevou. Zabořila prsty hluboko do vlhké hlíny a opatrně vytáhla jeden z keříků. Pak stáhla z krku černý hedvábný šátek, namočila ho ve vodě a omotala kolem pokroucených kořenů.

„Charimé...“ popotáhla jako dítě a utřela si hřbetem ruky nos. Netušila, jak jí může tahle rostlinka ukázat cestu do Kadenova světa, ale už jen vědomí toho, že drží v rukou něco, co pochází odtamtud, jí dodávalo sílu se vzbudit.

Zpátky spěchala. Kromě nekonečně hlubokého ticha slyšela jen svůj zrychlený dech. Měsíc zářil jako rybí oko a ochotně jí odhaloval pěšinu lesknoucí se noční rosou.

II. kapitola

Štěpán Král odložil hoblík a vyhlédl z okna dílny. Na dvůr jetřichovické truhlárny se pomalu vkrádal večer. Na hromadě fošen se v posledních hřejivých paprscích vyhřívala černá kočka. Labužnický se protahovala a růžovým jazýčkem čistila svou lesknoucí se srst. Věděl, že s příchodem noci se sem stáhnou kocouři z okolních chalup. Vždycky jim tak trochu záviděl. Žít z minuty na minutu a neřešit důsledky.

Otevřel pomačkanou pet lahev a zhluboka se napil zteplalé limonády. Jindřiška už musí být dávno doma, ale on se naučil z práce nespíchat. Neuměl jí pomoci z malomyslnosti, jež na ni padla. Bůh ví, že se o to zprvu opravdu poctivě sna-

žil, avšak nikdy pořádně nevěděl, co dělat, co říct. Připadal si jako slon v porcelánu. Jejich hovory buď vyzněly do ztracena, nebo končily hádkou. Tak toho raději nechal.

Navíc i jemu nebylo právě do zpěvu. Celá jeho dosavadní představa o světě se díky tomu, co viděli na druhé straně, rozpadla jako domeček z karet. Všechny pevné body a zažité vzory, podle kterých žil, zmizely v nenávratnu. Poznatky vědy pro něj už nebyly směřodonné a přestaly ho zajímat. Tápal v chaosu vlastních myšlenek.

I proto neměl sílu zabývat se ještě těmi Jindřiščinými. Uzavřel se do sebe a nechal mezi nimi vyrůst bariéru mlčení.

Za přivýdělek v truhlárně byl vděčný. Práce rukama mu ulevila od bolestného hloubání. Navíc za sebou viděl hmatatelný výsledek svého snažení a to ho uspokojovalo. Mistr Křepelka i jeho dva synové Ruda a Pavel byli obyčejní chlapíci, kteří spíš než nesmrtelnost brouka řešili ceny dřeva, tělesnou vybavenost místních obyvatel a kvalitu točeného piva v Karasovic hospodě. A on nastoupil do vlaku jedoucího po stejné koleji. Z čistého pudu sebezáchovy.

Domů se dostal těsně před desátou, ale k jeho překvapení Jindřiška ještě nebyla v chalupě. Bylo to divné, neboť po otcově smrti zavírala hospodu daleko dřív. Místní štamgasty to dohánělo k šílenství a své osvěžovací místo ctili již jen z úcty k zesnulému Karasovi. Jí to bylo jedno. Plno věcí jí bylo jedno, usmál se trpce a ukrojil si chleba. I to, že by o ni mohl mít strach.

Vylovil z kapsy u kalhot mobil. Mohl jí zavolat už dřív, s provinilým pocitem se poškrabal v hnědých kudrnatých vlasech, ale sám sobě během dne úspěšně lhal, že to není potřeba, když se spolu uvidí večer.

Telefon vyzváněl, ale nikdo to nebral. Hodil přístroj na stůl. Člověk se stará... V předsíni bouchly domovní dveře. Konečně! Zapálil si cigaretu.

Jindřiška se vhrnula do kuchyně jako velká voda. A ten rozzářený obličej! Už ani nepamatoval, kdy ho naposled viděl. Ale klíčící zlost a potlačovaná frustrace posledních měsíců mu nedovolily cítit radost.

„Kde jsi byla?“ zeptal se tlumeným hlasem a sedl si za stůl.

„U Dolskýho mlýna,“ odvětila s úsměvem a pyšně rozvázala šátek. „Kůrka mi řekl, že tam rostou nějaký neznámý kytky. A koukni – je to charimé!“

Zatvářil se přísně.

„Co je?“ zeptala se nevinně.

„Co je? Volám ti celej večer na mobil,“ zalhal.

Pokrčila zamyšleně obočí. „Musela jsem ho nechat v hospodě.“ Pak se jí tvář znovu rozzářila nadšením. „Věřil bys tomu? Přesně v tom místě, kde zmizelo Ono, se objevila charimé!“

Chvilku na rostlinu mlčky pohlížel. Pak zatlačil nedopalek cigarety do dna popelníku. „A?“

„Jak a?“ Zavrtěla hlavou. V jejím výrazu četl zklamání. „Nevzpomínáš si, co Ono říkalo?“

„Že ti charimé ukáže cestu,“ odvětil úsečně a vstal od stolu. Vyndal si z lednice lahev piva a otevřel šuplík kredence.

„Můžeme se dostat na druhou stranu – to je přeci skvělý, ne?“

„Sakra, kde je ten otvírák?!“ zavrčel a škulbl šuplíkem. Třískot příborů přehlušil jeho další slova.

„Štěpáne!“

Prudce postavil zavřenou lahev na stůl. „Ale proč?!“

„Proč co?“

Přistoupil k ní. „Proč se pořád chceš vrátit?!“

„Spoustu jsme tam toho prožili.“ Zvedla ukřivděně dlaně vzhůru. „Máme tam přátele.“

„Ale to tady taky!“ vykřikl rozhněvaně. Všechno se v něm bouřilo. „Tak už se přestaň ploužit jako mátoha a žij tady! Tady se mnou!“

Zírala na něj. „Vždyť se skoro ani nevidíme. Pořád jsi v truhlárně...“

„Zlato, já vydělávám peníze,“ prohlásil kategoricky.

Hořce se usmála. „I potom s klukama v hospodě.“

„Vyčítáš mi těch pár piv?!“ zvýšil hlas.

Otočila se k němu zády, překročila nepořádek na zemi a napustila vodu do jednoho ze špinavých hrnečků. „Tohle nemá cenu, hádáme se tu jako manželé.“

„Myslel jsem, že to chceš,“ pokračoval napruženě.

„Co? Hádky?“ Vzala keřík a strčila ho do vody.

„Společnej život, manželství... dítě.“

Vzdychla. „Já jen vím, že nechci žít zrovna takhle.“

„Fajn,“ ucedil mezi zuby. „Jestli jsi teda se mnou tak nespokojená...“ Zarazil se. Jejich debata směřovala, kam nechtěl, ale bylo už příliš pozdě.

„Tak co?!“ Bojovně zvedla bradu.

Věděl, že čeká.

„Nikdo tě tu nedrží,“ řekl nakonec.

III. kapitola

„To je charimé,“ zašeptala Anička udiveně a pohladila rostlinu po zelených lístcích.

„Ale co s ní?“ Jindřiška pokrčila rameny. „Nějaký odvar? Nebo počkat, až vykvete?“

„Štěpán nemá nějaký nápad?“ zeptala se hospodyně.

Jindřiška jen smutně svésila koutky. „Skoro už spolu nemluvíme,“ přiznala v rozpacích.

„Zažili jste toho víc, než dokáže jedna dvojice unést,“ zkonstatovala Anička a nespouštěla oči z charimé.

Kolem otevřeného okna se přehnalo hejno rozhádaných vrabčáků a usadilo se na kraji okapové roury. Sněhobílé zá-

clony povlávaly dovnitř a sluneční paprsky malovaly na starobylém nábytku obrazce vonící jarem.

„Vezmu nějaké lístky a usuším je,“ zamyslela se hospodyně nahlas.

„Říkala jste, že charimé není jedovatá,“ nadhodila Jindřiška po chvíli.

Anička přikývla.

„A že ji žerou jen kozy,“ pokračovala dívka. Opatrně odlomila vrchol jedné z větviček a strčila ho do úst.

Hospodyně ji zvědavě pozorovala. „Jak to chutná?“

„Je to hořký,“ zašklebila se Jindřiška. „A děsně tuhý.“ Žvýkala dál. Po chvíli ji začala pořádně bolet čelist.

„Tak to vyplivni.“ Anička mávla rukou a vstala. „Uděláme ten odvar.“

Jak kráčela do kuchyně, světelné obrazce se na mahagonovém dřevě nekontrolovatelně roztančily směrem k velkému ušáku stojícímu v rohu místnosti. Jindřiška mrkla k oknu, ale místo prostoru zalitého sluncem spatřila rozmazaný červenomodrý obdélník.

„Aničko?“ hlesla napjatě.

Z kuchyně se do jejího zorného pole přiblížila jakási tmavá skvrna. „Jindřiško?“ promluvila podivně dutým hlasem.

Jindřiška zamrkala očima, ale bylo to ještě horší, všechno se slilo do jedné barevné kaše. Pokusila se nahmatat opěradlo židle, ale jestli se jí to povedlo, už nedokázala zjistit, protože veškeré její vnímání se upnulo na jedinou věc – oprýskanou plechovou branku a za ní malou chatku obloženou všelijakým haraburdím. Na chatrném sloupku se zbytkem pletiva byla červená cedulka s nápisem: Pod Bohdalcem, Praha

10. Dokonce slyšela hukot města a cinkání tramvají. Celé to bylo tak reálné, že měla chuť sáhnout na kliku a vejít dovnitř, avšak v okamžiku, kdy ji to napadlo, celý výjev zmizel.

„Ty bláho,“ zašeptala sotva slyšitelně a vyplivla hořký neforemný žvanec.

Anička se k ní naklonila a starostlivě jí přejela rukou po čele. „V pořádku?“

Jindřiška si protřela oči. „Bylo to, jako kdybych koukala přes 3D brýle.“

„Vize?“ zeptala se Anička. Obavy z jejího hlasu zmizely a zůstala jen zvědavost.

„Nějaký zahradní domek, branka...“ pokrčila rameny Jindřiška a dál jen sledovala, jak si hospodyně vložila do úst kousek charimé. Stará dáma se pohodlně usadila do měkkého ušáku a složila ruce do klína. Po chvílce zvedla hlavu a nepřítomně přejela zrakem po místnosti. „Yeger lat...“ splynulo jí ze rtů tiše. Pak se zadívala k oknu. Jindřiška vstala a jemně se dotkla Aniččiny tváře. Pod bělostnou pletí tinify prosvítaly ruměné skvrny a modrou hloubku jejich očí překrývaly rozšířené zorničky. Po pár minutách sebou žena trhla a zrak se jí vyjasnil.

Usmála se. „Budeš asi muset zajet do Prahy, děvče.“

Jindřiška se smíšenými pocity nasedla do autobusu. Vzrušení z cesty střídalo rozladění z hádky se Štěpánem. Toho dne ho už neviděla. Měla by mu říct, kam jede, ale její druhé hrdé já jí jakékoliv ústupky umanutě zakazovalo. Několikrát z ka-

belky vytáhla mobil a zas ho vrátila zpět. Když to udělala po šesté, vybrala jeden z kontaktů. „Honzo?“

Honza – nenapravitelný pohodář a optimista, i Katka – excentrická dívka, která se do světa na druhé straně dostala nešťastnou náhodou, oba si zaslouží vědět, že u Dolského mlýna roste charimé, ať už Štěpán zaujímá k celé věci jakýkoliv postoj. Nakonec byla ráda, že jim vše řekla, ulevilo se jí víc, než čekala. A když potom seděla v tramvaji šinoucí se starou Michlí, pocit beznaděje, jenž ji poslední měsíce deptal, zmizel.

Zahrádkářskou kolonii Pod Bohdalcem našla snadno. I přes to, že byl pracovní den, se lidi hrabali v hlíně jako mraveci. Seli, sázeli, kropili a pleli a z otevřených okýnek zaparkovaných aut se linula hudba.

Místo, které spatřila ve své vizi, našla po pár minutách. Vzala za kliku branky a ta se s hlasitým zaskřípěním otevřela. „Dobrý den,“ zavolala pro jistotu nahlas a obezřetně se rozhlédla.

Na rozdíl od okolních pečlivě opečovávaných zahrádek tahle vypadala, jako by na ni nikdo pěknou řádku let ani nesáhl. Trnkové křoví a nálety planých jabloní dávaly jen stěží tušit, kde dříve bývaly záhonky. Mezi trsy kopřiv a hluchavek byla tráva spasená a posetá hromádkami bobků. „Haló?“ ozvala se znovu a prošla tím nadělením k zahradnímu domku.

Byl postaven ze dřeva a cihel. Rovnou střechu pokrýval popraskaný eternit, černá plechová roura sloužila jako komín. Dvě okna se špinavými skly byla takřka utopena pod naskládanými bednami a krabicemi plnými všelijakého harmpádí – hřebíků, rezatých drátů, hrců, hodinových stroj-

ků, plastových kelímků a plechovek. Nad tím vším se vznášel nepříjemný zápach.

Pokřčila nos a zahrnula za roh stavby. Smradu i krámů přibylo. Na malém prostranství obklopeném rozložitými rododendrony byla půda vyšlapaná drobnými kopýtky. Stopy kopýtek mizely mezi keři a znovu se vracely až ke dveřím tohoto chatrného obydlí. Po žádném zvířeti tu však nebylo ani památky.

Po krátkém zaváhání zaklepala.

„Jděte s tou vaší dírou do prdele, paní Macháčková!“ ozval se zevnitř chraplavý mužský hlas. Přidalo se ženské zachichotání.

Zaklepala znovu. Zaslechla cinknutí a zvuk šouravých kroků. „Ať to spraví ten váš kutil. Říkám vám, že...“ Dveře se prudce otevřely.

Instinktivně couvla. Před ní stál starý muž. Jeho zjev byl ještě zanedbanější než domek, ve kterém přebýval. Zarostlá vráscitá tvář, mastné šedivé vlasy ulízlé do týlu, děravá vesta a kalhoty pravděpodobně vytažené z nejbližší popelnice. „Dobrý den, já...“ zakoktala a potlačila nutkání okamžitě odejít.

Stařec přivřel oči schované pod ježatým obočím. „Mařenko,“ ohlédl se přes rameno, „tak jsi měla pravdu – je tady.“

„Já mám vždycky pravdu, zlato,“ odvětil kdosi.

„No právě,“ uchechl se a uhnul Jindřišce stranou, aby mohla vejít.

Nervózně polkla a vstoupila do malé místnosti. Okna zvenčí zastavěná věcmi propouštěla jen málo denního svitu. Jediným zdrojem světla byla těžká kovová petrolejka zavěšená

u stropu. Dalším inventářem byl stůl stlučený z hrubých prken a přikrytý plastovým květinovým ubrusem, matrace, na které se válel dřevý spacák, malá litinová kamínka a dvě ošuntělá křesla.

V jednom z nich seděla pohledná žena v červeném roláku. Plavé vlasy měla stažené do vysokého drdolu. Tmavé kalhoty a lodičky na vysokém podpatku doplňovaly její elegantní zjev. V jedné ruce držela sklenku a druhou si podpírala bradu. Rudě nalakované nehty ostře kontrastovaly s bledostí jejich dokonalých rysů.

Co však Jindřišce přišlo na té ženě zvláštní, byly její oči. Ač se snažila definovat jejich barvu, výraz a tvar sebevíc, nedokázala to. Vnímala je, ale její mozek tvrdošíjně odmítal jakoukoliv informaci o nich zpracovat. Mátlo ji to, avšak jejich majitelka jí nedala víc času na přemýšlení. Pokynula Jindřišce, aby si přisedla do druhého křesla, a usmála se. „Říkala jsem tady Vorikovi, že dorazíte, ale nechtěl mi věřit.“

„No bodejt.“ Dotyčný rozhodil ruce a otevřel malou dřevěnou krabičku vykládanou žlutými spirálkami.

Jindřiška si sedla, zrak upřený na tu věc. Jantar, uvědomila si a touha utéct ji okamžitě opustila.

Vorik vyndal cigaretový papírek a nasypal do něj špetku hnědozelené směsi. Čekala, že se mu budou chvět prsty, ale zklamal ji – během chvilky ubalil tlustý joint a s požitkem vyfoukl první obláček kouře. Čekala vůni konopí, avšak cítila jen tabák s přídavkem čehosi sladkého.

„Voriku,“ pohrozila mu žena štíhlým ukazováčkem.

Natáhl k ní ruku s jointem. „Dáš si, Mařenko?“

„Blázníš?!“ zvolala naoko pohoršeně. „Tohle by mě zabilo!“

Oba se rozesmáli, jako by řekla ten nejlepší vtip na světě. Jindřiška nechápavě hleděla z jednoho na druhého a čekala, co bude. Když se oba uklidnili, Vorik se natáhl na kavalec. „Hádám, že vás sem přivedla charimé, slečno,“ pronesl prostě. Jindřiška ale neušel téměř neznatelný hněvivý podtón v jeho řeči.

„Ano,“ odpověděla nejistě. Možná že by se měla začít bát...

„Jeden si za ty leta zvykne, že sem lezou ty potrhlý Vohnoutovy kozy,“ zabručel, „ale že jedna bude chtít opačným směrem, to mi rozum nebere.“

„Voriku,“ pokárala ho znovu jeho půvabná společnice a setřela si z koutku oka flíček rozmazané řasenky. „Jednou to přijít muselo.“

„Mařenko,“ posadil se, „kdyby ty potápaný ragory věděly, kde je jejich místo, a Ono se nezbláznilo úplně, mohly se k průchodu dál používat prsteny, a byl by svatej klid.“

Jindřiška zatajila dech. A je to tady. Konečně se něco dozví.

„Chceš říct, že vy dva byste měli klid – ty a Vohnout,“ položila krasavice prázdnou sklenici na stůl. Pak se otočila k Jindřišce. „Vidím na vás, že máte na jazyku plno otázek. Tady Vorik, i když vypadá jako bezdomovec,“ zaculila se na starého muže, „je démon.“ Odmlčela se v dramatické pauze, ale Jindřiška nehnula brvou. Žena trochu zklamaně pokračovala: „Od nepaměti stráží tento vstup na druhou stranu. Na druhém konci hlídá Vohnout.“

„A jak s tím souvisí charimé?“ zeptala se Jindřiška.

„Charimé,“ vmísil se do hovoru Vorik, „kromě toho, že je to prima kuřivo, navozuje vize místa, kde je průchod na dru-

hou stranu. Vohnoutovy kozy to žerou a nutí je to lézt sem. A já je zase zaháním zpátky. Je to sakramentská práce – jsou přílišně drzí. Ani jíst se to jejich maso nedá. Jednou jsem to zkusil a měl jsem tejdén ujímání.“

„Tajemství charimé zná jen pár démonů, samozřejmě já a vědělo to Ono,“ přerušila jeho lamentace žena. „Nechápu, proč vám to vůbec říkalo.“

Jindřiška pokrčila rameny. „Poprosila jsem ho.“

Vorik obrátil oči v sloup. Hodil nedopalek ven ze dveří a obrátil se k Jindřišce: „A to mi řekněte, co teď s tím. Pustit do průchodu vás nemůžu.“

„Proč?“ Svěsila ramena.

„Protože to by se pak sem chtěl dostat každej nýmand od Ragaru po Jižní moře. Zásoby čarovníku na druhý straně brzo dojdou a Vohnoutovi se tam budou srocovat davy jak na matějský pouti.“

Blondýna vstala a houpavým krokem korzovala po místnosti. I v tomhle chlívku vypadá, jako by se procházela v Ritzu, napadlo Jindřišku mimoděk. V tu samou chvíli si uvědomila, že tuhle ženu už jednou viděla. Ten červený svetr...

„Jednou bys mohl udělat výjimku,“ nadnesla kráska, vzala Vorika v podpaží a přivinula se k němu.

Podíval se vzhůru, neboť byla o hlavu vyšší než on. „Mařenko, já tě mám opravdu rád, ale někdy dokážeš bejt děsně otravná. I kdybych ji pustil, přes Vohnouta neprojde. Ten rohatej páprda ti ji naservíruje, sotva vkročí do jeskyní.“

Nespokojeně mlaskla a znovu si sedla do křesla. „Ty víš, že o tohle mi nikdy nešlo.“

Zavrtěl popuzeně hlavou. „Jo, já vím. Ty věčný depresivní řeči, že tvoje práce není tvým koníčkem, že tě nebaví, bla bla bla... Ale ona,“ zabodl prst do prostoru před Jindřiščiným obličejem, „ona tam zaklepe bačkorama, to ti garantuju.“

Jindřiška si rozpačitě odkašlala. Kdyby se ti dva nehádali o její konci, připadala by si jak v nějakém bláznivém panoptiku. „Chci to zkusit,“ prohlásila důrazně, sama překvapená svým odhodláním.

Rozhostilo se napjaté ticho. Obě s očekáváním upřely zrak na Vorika.

„Fajn,“ mávl rezignovaně rukou, „ale já si nad tím meu ruce.“

Žena vstala a políbila ho na čelo. „Jsi nejlepší, zlato.“

„Dyt ty taky, holka. Jestli se to teda o tobě dá říct, ty jedna zpropadená Smrtule,“ vrčel. Ale bylo na něm vidět, že ho její přízeň těší.

„To záleží na úhlu pohledu,“ našpulila rty. „Asi bys měl slečně konečně představit mou maličkost – než nám tady omdlí,“ dodala při pohledu na Jindřiščin sinalý obličej.

Vorik hrdě zvedl bradu. „Slečno, slečno...“ zarazil se.

„Karasová,“ napověděla mu šeptem blondýna.

„Slečno Karasová,“ pokračoval důležitě, „moje přítelkyně Morana Smrt.“

IV. kapitola

Ten den nestál za nic už od rána. Štěpán se cítil jako hráč rulety, který hledí na východ slunce nad mořem v Monte Carlu a je mu jasné, že vše prohrál. Místo milosrdného skoku do vln Středozemního moře ho však čekal jídelní stůl, který musel přebrousit. Čím víc rotující kotouč brusky měnil nevzhledné a hrubé dřevo na hladce sametovou desku, tím víc si uvědomoval, že se předchozího večera zachoval jako pitomec. Polehoučku a nenápadně v něm rostlo přesvědčení, že by měl něco udělat. Bylo to k vzteku. Zaťal zuby a přitlačil.

„Hej!“ zařval mu kdosi u ucha.

Vypnul náradí.

Z oblaku pilin vznášejících se v nastalém tichu se vynořila Pavlova zavalitá postava. „To je jídelák, ty vole.“ Poklepal si prstem na čelo.

„Jo,“ zahučel Štěpán a otřel si zpocenou tvář do rukávu pracovní košile.

„Že z něj děláš servírovací stolek,“ ušklíbl se Pavel.

„Hele, jdi si po své práci,“ odbyl ho příkře Štěpán.

„Fajn, vole,“ pokrčil rameny jeho společník, „ale až to posereš, tak za mnou nelez. Natru tu skříň, než přijdou táta s Rudou z oběda.“

Za okamžik se dílnou rozlil ostrý zápach mořidla. Štěpán Pavla chvíli popuzeně sledoval, načez se opřel o rozdělaný stůl a složil hlavu do dlaní. Náladu měl opravdu pod psa. Štvalo ho horko, práce i Pavel. Zmáhala ho únava i těžké dusno v místnosti. V noci toho moc nenaspal. Jindřiška sebou na lůžku nespokojeně házela a mluvila ze spaní. Tinifsky. Když se ráno probudil, byla pryč.

Zavřel oči. Ještě že se tu větrá, blesklo mu myslí, když ucítil, jak mu rozčísl vlasy teplý vánek přinášející monotónní vrzání cikád. Slunce ho příjemně hrálo do zad a všude panoval klid. Nechtělo se mu hýbat. Náhle si uvědomil, že ho cosi lechtá v nohavici kalhot. Polekaně vyskočil. Ze záhybů jeho džín vypadla malá hnědozelená ještěrka a skutálela se do trávy. Stál na nízké vyvýšenině porostlé plazivými keříky s fialovými květy. Kolem něho se tyčily mohutné skalní masivy, jejichž špičky shlížely na vršky letitých borovic. Bez přemýšlení seskočil dolů a vydal se po úzké pěšině, která se strmě klikatila z kopce. Proplétala se lesem a zdála se nekončná. Vzduch prosycený borovou vůní houstl a horko sílilo.

Ale jakési vnitřní pnutí nutilo Štěpána jít dál. Tušil, že jeho cesta má cíl.

Když spatřil rozlehlou vodní hladinu, pochopil, kde se nachází. Kalimé – nyní opuštěné a mrtvé. V dáli po jeho levé ruce se rýsovaly sotva znatelné obrysy tinífské vesnice. Vpravo do jezera přitékala Nerene a marně ředila jeho vody životem.

Vyrazil k řece. Šumění jejího majestátního toku byl jediný zvuk, který Štěpán slyšel. I rákosí, nezdravě hnědé a schnoucí, utichalo s každým jeho krokem. Do chřípí mu pronikl pach bahna a hniloby. Nakonec rozhrnul poslední hradbu vodních rostlin a strnul v němém úděsu.

V proudu Nerene plavala lidská těla. Podle prostého oděvu to byli vesničané. Jejich tváře zkřivené hrůzou a vytržštěné oči, potrháná břicha a pahýly končetin dávaly tušit, jakým utrpením museli tito lidé před smrtí projít. A připlouvali další. Štěpán si zakryl ústa rukou a otočil se od toho strašlivého pohledu. Minutu jen tak stál, aby si srovnal dech a uklidnil se. V ten moment ucítil ránu mezi lopatkami. Dřív, než mohl jakkoliv zareagovat, ho další úder poslal k zemi. Zaryl obličej do bahnité půdy a ztratil vědomí.

„Prober se, vole,“ hlaholil mu Pavel u ucha a znovu ho štouchl do zad. „Máš tu návštěvu.“

Štěpán zvedl hlavu a zmateně se rozhlédl kolem. Klečel u stolu v truhlárně a i s nepříjemným oděrem mořidla bylo vše při starém. Vyjma Aničky Rezkové, jež stála před ním a upírala na něj zvědavé modré oči.

Těžkopádně se postavil na nohy a přešel si rukou po čele. „Omlouvám se, zdál se mi příšerný sen. Nerene byla plná

mrtvol a...“ zarazil se. Pavel se naštěstí mezitím odšoural ven na kouřovou pauzu, ale ani Aničce to přeci nemusí vykládat – i když je poloviční tinifa.

„Jindřiška šla na druhou stranu,“ vyhrkla stará paní bez obalu.

„Co?“ Vykulil oči. Byl přesvědčen, že teď musí vypadat jako idiot.

„Charimé nám přivodila vizi místa, odkud se dá projít,“ vysvětlovala trpělivě. „Je to v zahrádkářské kolonii na Praze 10.“

Pomaloučku mu docházel význam jejich slov. Sevřel se mu žaludek.

„Odjela dnes dopoledne,“ chrčila ze sebe Anička. „Říkala, že ti zatelefonuje, ale nedalo mi to.“

„Nevolala,“ zašeptal.

Rozhostilo se ticho. Potom obešel stůl a sundal z věšáku u dveří svůj batoh. „Pamatujete si, jak přesně vypadalo to místo?“ Vzal malou hospodyně kolem ramen a vyšel s ní na dvůr.

Pavel postával opřený o stěnu dílny a kouřil. „Padla? Nějak brzo,“ zahlaholil.

Nevšímal si ho.

„Zatelefonuješ jí? Pojedeš za ní?“ Vzhledla ke Štěpánovi, když zamířili na faru.

Překvapen svým vlastním rozhodnutím kývl. „Ano.“

V. kapitola

Ze strnulého úleku ji probralo vyzvánění mobilu. Avšak než stačila sáhnout po kabelce, Vorik ji předběhl.

„Jestli chcete jít na druhou stranu, tohle potřebovat rozhodně nebudete,“ řekl chladně a vytáhl telefon. „Štěpán.“ Mrkl na displej a přístroj vypnul. „Doufám, že jste o tomhle místě nevyprávěla někomu dalšímu,“ dodal ostražitě.

„Ne,“ zalhala. Nebude mu přeci vykládat, že o tom ví Anička a že volala Honzovi. Nekonečně dlouho ji pozoroval, až si byla jistá, že jí na obličejích naskákaly červené skvrny. Potom se vrátil k prohrabávání její kabelky. Mrkla na Moranu. Ta se jen mlčky usmívala a se zaujetím si prohlí-

žela svou bezchybnou manikúru. Jindřišce bylo jasné, že všechno ví.

„Tak,“ prohlásil Vorik a hodil tašku na stůl. „Jdeme na to.“
„Teď hned?“ znejistěla. Měla by zavolat Štěpánovi...

Dal si ruce v bok. „Jestli jste ztratila kuráž, u vršovického hřbitova je autobusová zastávka. Pořádně se tam rozhlídněte, abyste věděla, co by vás na cestě na druhou stranu čekalo.“

„Nebud' morbidní, Voriku,“ napomenula ho Morana.

Jindřiška křečovitě sevřela područky křesla a vstala. „Půjdu na druhou stranu.“ Ruce si však pro jistotu dala do zadních kapes džín, aby si nikdo nevšiml, jak se jí chvějí.

„Skvělé,“ ucedil mezi zuby Vorik a otevřel dveře. Do šeré místnosti vnikl pruh ostrého světla.

Přivřela oči a následovala Vorika ven.

„Zlomte vaz, Jindřiško!“ zavolala Morana z útrob domku. Jindřišce přišlo, že to myslí opravdu upřímně.

Vedl ji pěšinou mezi rododendrony a zatvrzelým mlčením dával najevo, že s celou tou věcí absolutně nesouhlasí. A ona by se ho ráda zeptala snad na milion věcí. Vůbec netušila, co ji čeká dál, a tenhle podivný Vorik jí to vůbec neulehčil. Stačilo by jen naznačit, trochu poradit, nasměrovat.

Přemýšlela, co je horší, jestli putovat neznámou cestou sama nebo bez vybavení a zásob. Skepticky přejela zrakem svůj dlouhý šedý svetr a džíny. Ještě že si vzala pevné boty, a ne sandály na klínku, jak to měla původně v úmyslu.

„Pořád to můžeme otočit,“ promluvil Vorik významně, jako by jí četl myšlenky.

„To rozhodně ne,“ ubezpečila ho rychle. Třeba nezemře dřív, než spatří Kadena.

Zpoza jednoho z keřů se ozvalo táhlé zamečení. Vorik do něj bez meškání hmátl. Praskání větví, mečení a peprné nádávky se rozléhaly všude kolem. Za chvíli se před jejím zrakem objevila malá šedočerná koza. Umanutě zarývala zadní nohy do měkké hlíny a nechala sebou smýkat jako pytel brambor. „Krávo pitomá!“ klel Vorik vztekle.

„To je koza,“ neodpustila si Jindřiška.

Dloubl po ní pohledem. Vyndal z kapsy kalhot kus špinavého motouzu a omotal ho tvrdohlavému zvířeti kolem krku. Druhý konec podal Jindřišce. „Nepouštějte to.“

„Děkuju,“ řekla upřímně a na okamžik ještě zadoufala, že jí dá nějaké další instrukce.

To se ovšem nestalo. „Nemáte opravdu za co.“ Zatvářil se skepticky a kopl kozu do zadku.

S vyčítavým zamečením se rozeběhla kupředu.

„Á!“ vyjekla Jindřiška. To bylo to jediné, co stihla. Vyletěla za kozou jako ze startovacího boxu a pádila mezi rododendrony.

Vyšlapaná stezka se zčistajasna změnila v kamenitý úvoz svažující se šikmo dolů. Nevěděla, kudy běží – tak tak, že zvládla klopýtat přes výmoly, aby si nezlomila vaz.

„Zpomal přece!“ křičela na kozu.

Svah byl stále příkřejší. Zvedl se vítr a vmetl jí do očí prach.

„Sakra, stůj!“ zajechla v panice. Zabije se už tady, to je jisté.

Než stačila tuhle myšlenku jaksepatří uchopit, zakopla. Instinktivně napřáhla ruce a pak už jí ostré kamení drásalo dlaně, předloktí a kolena. Po pár kotrmelcích narazila do čehosi velkého a tvrdého.

Chvíli jen tak odevzdaně ležela. Pod víčky se jí nahromadily slzy bolesti a odplavily poslední bodavá zrnka prachu. Současně s bolestí přišla i úleva, že se konečně zastavila. Je živá, a dokonce cítí ruce i nohy. Jen to zvláštní dunění v hlavě. A drnčení. Blížící se auta, tramvaje. Jako kdyby seděla uprostřed ulice... V panice vyskočila na nohy a poplašeně se rozhlédla.

Avšak kolem se tyčily jen vysoké pískovcové skály porostlé zakrslými listnáči. Cesta ubíhala dál příkře dolů a nořila se do stínu lesa. Přitom zvuk přijíždějící tramvaje neustále sílil. Varovné cinkání jí rvalo uši a strach ji přikoval na místo.

Když už si myslela, že ji ten neviditelný stroj smete, lozoz ustal a v těsné blízkosti její hlavy se ozvalo hlášení: „Chodovská. Příští zastávka Plynárna Michle.“ Následoval dupot nohou a hlasy spěchajících lidí. Pak se dveře s bouchnutím zavřely a tramvaj odjela. Někde po její levé ruce se dala do pohybu auta. Směs výfukových plynů ji zaštípala v nose. Přála si z tohoto šíleného místa uniknout, ale bála se pohnout i jen o píd. Srdce jí splašeně tlouklo. Takhle se musí cítit slepec uprostřed odpolední dopravní špičky. Ta bezmoc, ten strach.

Těsně za ní se ozvalo zamečení a cosi jí olízlo dlaň. Pohlédla dolů. „Kozo,“ zašeptala rozechvěle. Zvíře se jí otřelo o nohu a pak pomalu vykročilo dál po cestě. Jindřiška rychle popadla provaz a nechala se vést. Bylo to šílené. Každým oka-

mžikem čekala, že ucítí náraz. Kolena se jí klepala jako sulc a po zádech jí stékal studený pot. Ale koza šla klidně dál. Nevypadalo to, že by ji okolí nějak děsilo.

Po několika metrech začal městský ruch slábnout, až zůstal jen jako slabá zvuková kulisa. Rozezpívali se ptáci a opodál zahučela voda. Koza se zastavila u malinového houští a s požitkem ušklubla několik lístků.

„Dobře, uděláme si pauzu,“ zamumlala Jindřiška a opatrně si sedla. Ještě pořád neměla jistotu, že je kolem bezpečno. Ochladilo se. Slabý vánek odkudsi přinesl spršku drobných kapiček vody. Přivřela oči a nechala životodárnou vlhkost pronikat pod kůži.

„Zdravíčko!“ zapištěly maliny, až koza uskočila stranou.

Jindřiška poplašeně upřela zrak tím směrem, ale nespatri-la nic podezřelého. „Kdo je tam?!“ zvolala a sáhla po nejbližším kameni.

Trnité úponky se rozhýbaly a na pěšinu vkráčela zvláštní postavička – jako dlaň velký mužíček s černými vlasy hladce sčesanými na pěšinku a pichlavými očky. „Valentýn Iserbius Sled’ – k vašim službám.“ Nonšalantně se uklonil. Asi musela vypadat velmi zaskočeně, protože vysokým hláskem dodal: „Plivník.“

Nebýt jeho velikosti, navoskovaný knírek, pečlivě zastřižené kotlety, hnědé kostkované sáčko, pumpky a naleštěné polobotky by spíše připomínaly žižkovského šviháka z dob první republiky než skřítko.

„Jindřiška Karasová,“ oplatila mu zdvořilost. Musí se přestat divit věcem, které přijdou, než zmatek v její hlavě překročí únosnou míru, umínla si.

„Jak jste se sem u všech všudy dostala?“ Přistoupil blíž. „Obvykle za našimi zákazníky docházíme domů.“

„Prosím?“ Vykulila oči.

Povzdechl si nad její nechápavostí. „Kdo chce využít služeb plivníka, po příslušném zaříkávání čeká v místě svého bydliště na jeho příchod.“

Nesměle se usmála. „Ale já jsem si nic neobjednala. Ani nevím, o čem je tu řeč.“

„Aha,“ nakrčil čelo. „V tom případě se musím zeptat, co děláte zde v okrese Na půli cesty?“

„Kde že to jsem?“ zeptala se pro jistotu znovu.

„Okres Na půli cesty,“ zvedl mentorským gestem prst, „leží v místě, kde se setkávají oba světy. Pro člověka je to místo nevhodné k životu – jak jste nejspíš ráčila pocítit na vlastní kůži. Realita je tu, mírně řečeno, poněkud vrtkavá. Zvládneme to jen my plivníci a nějaká ta zvířena,“ obezřetně pohlédl na kozu, která se pásala nebezpečně blízko jeho maličkosti. „Je to s podivem, ale nebýt téhle kozy, asi by vás na Chodovské přejelo auto.“

Jindřiška se nejistě rozhlédla. „A teď jsem v lese, nebo v Praze?“

Plivník se zamyšleně podrbal na hladce oholené bradě. „No... v tento okamžik spíš v lese. Ale trochu i ve městě. Za chvíli to může být naopak. Je to složité. Ani my tomu nerozumíme, jen v tom umíme, jak se u vás říká, chodit.“

Raději vstala. Opatrně, aby nezašlápła plivníka, udělala několik kroků dál po cestě. „Potřebuji se dostat na druhou stranu,“ řekla. „Jak je to ještě daleko?“

„To záleží jen na vás,“ odvětil.

„Nechápu.“

„Samozřejmě,“ znovu si vzdychl.

Měla chuť jeho malé tělíčko popadnout a hodit ho zpět do malinového trní.

„Ale mohl bych vám pomoci,“ pronesl obchodním tónem. Pohlédla dolů.

Mužíčková tvář byla roztažená do širokého úsměvu jako z reklamy na prací prášek. „Lidé na nás někdy čekají i leta. Vám bych poskytl své služby okamžitě bez ohledu na pořadník,“ našpulil významně pusu.

„Jaké služby?“ Bála se přemýšlet dál.

Přes očividnou úpornou snahu mu úsměv vydržel. „Vy opravdu nevíte, co jsou plivníci zač, že?“

„Raraši, skřítkci, co se líhnou z vejce? Černý kuřata?“ tip-la si.

Uhladil si pěšinku. „Velmi zhruba řečeno. Sloužíme lidem, zajišťujeme jim blahobyť a prosperitu. Na oplátku vyžadujeme jejich celodenní péči – teplo, stravu a ochranu. Jak vidíte, úplné minimum v porovnání s naší nabídkou.“

„Jenže mně o majetek nejde.“ Mávla rukou a popošla dopředu. Les zněl stále stejně. Znovu se ozvalo ono hučení a obličej a paže jí ztropila voda.

„Mohu vám dělat tlumočníka. Bez prstenu se na druhé straně nedomluvíte,“ pokračoval klidně v nátlaku jako podomní prodejce, který ví, že svou oběť stejně přesvědčí.

„Tinifsky se domluví,“ vytáhla eso z rukávu, zrak stále upřený mezi stromy.

„Což ovšem livité, stifové a další rasy přivítají s nadšením,“ kontroval bez zaváhání.